

Morgen og Aften gik en Husmand over Spangen undervejs til og fra sit Arbejde paa Favsingholm. Ellers kom der aldrig et Menneske. Torben kunde sidde her Dag efter Dag uden at høre andet end Skovens Enetale. Af og til svang en Fluesnapper sig tavs hen over Kløften, og i den røde Skovbund puslede Solsorterne lydløst om og forpattede sig bag Stammerne som forskræmte Rotter.

En Dag, da han igen sad her i sin store Kappe, skar der pludselig en besynderlig Tone gennem Skovsuset. Han kunde længe ikke forklare sig, hvad det var. Det lød for hans Øre som en Skalmel.

Omsider opdagede han nede paa den anden Side af Spangen — i Skovkanten ud mod Engen — et hvilende Menneskepar, en Mand og en Kvinde. Saa vidt han paa Afstand kunde skønne, var det et Par unge Folk paa Sommervandring. De havde aabenbart ikke set ham. Hun laa med Hovedet i hans Skød, og han sad med en Fløjte for Munden og spillede en vemodigt hentonende Melodi.

Synet greb ham som et Drømmebillede. Han var kommen ind i Eventyrskoven og havde overrasket en Faun med sin Nymfe.

Lidt efter rejste de sig dernede. Han saae dem kaste deres Ransler over Skuldren. Og nu gik de over Spangen og var paa Vej op imod ham.

I sin Skyhed for Mennesker vilde han staa op og